

2015/2060(INI)

3.9.2015

MIETINTÖLUONNOS

EU:n roolista kansainvälisissä rahoitus-, valuutta- ja sääntelylaitoksissa ja
-elimissä
(2015/2060(INI))

Talous- ja raha-asioiden valiokunta

Esittelijä: Sylvie Goulard

SISÄLTÖ

	Sivu
EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS	3
PERUSTELUT	7

EUROOPAN PARLAMENTIN PÄÄTÖSLAUSELMAESITYS

EU:n roolista kansainvälisissä rahoitus-, valuutta- ja sääntelylaitoksissa ja -elimissä (2015/2060(INI))

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon Euroopan unionista tehdyn sopimuksen (SEU) 4 artiklan 3 kohdassa määrätyn unionin ja jäsenvaltioiden välisen vilpittömän yhteistyön periaatteen,
 - ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen (SEUT) 121 ja 138 artiklan,
 - ottaa huomioon SEUT-sopimuksen liitteenä olevan pöytäkirjan N:o 14 euroryhmästä,
 - ottaa huomioon 20. lokakuuta 2010 antamansa päätöslauselman suosituksista komissiolle unionin talouden ohjausta ja hallintaa sekä vakautta koskevan kehyksen parantamisesta etenkin euroalueella¹,
 - ottaa huomioon 11. toukokuuta 2011 antamansa päätöslauselman EU:sta maailmanlaajuisena toimijana: sen rooli monenvälisissä järjestöissä²,
 - ottaa huomioon 25. lokakuuta 2011 antamansa päätöslauselman maailmantalouden hallinnasta³,
 - ottaa huomioon 9. heinäkuuta 2015 antamansa päätöslauselman pääomamarkkinaunionin muodostamisesta⁴,
 - ottaa huomioon korkean tason työryhmän 25. helmikuuta 2009 julkistetun raportin rahoitusvalvonnasta Euroopan unionissa (de Larosièren raportti),
 - ottaa huomioon työjärjestyksen 52 artiklan,
 - ottaa huomioon talous- ja raha-asioiden valiokunnan mietinnön sekä perussopimus-, työjärjestys- ja toimielinasioiden valiokunnan lausunnon (A8-0000/2015),
- A. katsoo, että rahoitusjärjestelmän vakaus, joka on edellytys resurssien toimivalle kohdentamiselle kasvun ja työllisyyden hyväksi, on nykyisin maailmanlaajuinen yhteinen hyvä;
- B. katsoo, että maailmanlaajuinen yhteistyö ei voi johtaa vastuiden heikkenemiseen demokratian kustannuksella ja että kansallisia parlamentteja ja Euroopan parlamenttia ei voida alentaa pelkiksi kumileimasimiksi;
- C. toteaa, että juridisten rakenteiden ja kansainvälisten talousfoorumien rahoitus- ja toimintasääntöjen moninaisuus tekevät kokonaisuuden seurannasta vaikeaa; toteaa, että

¹ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2010)0377.

² Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2011)0229.

³ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2011)0457.

⁴ Hyväksytyt tekstit, P8_TA-PROV(2015)0268.

Kansainvälinen valuuttarahasto (IMF) ja Taloudellisen yhteistyön ja kehityksen järjestö (OECD) ovat kansainvälisiä organisaatioita, joiden toimiala on laaja ja joihin kuuluu monia valtioita ja että G20-ryhmä, rahoitusvakauskomitea ja Baselin pankkivalvontakomitea ovat epävirallisia julkisia foorumeita, joissa toimii rajallinen määrä valtioita, ja niistä jotkut ovat kehittyneet nopeasti kriisin johdosta, kun taas arvopaperimarkkinoiden valvontaviranomaisten kansainvälinen yhteistyöjärjestö (IOSCO), kansainvälinen vakuutusvalvojien järjestö (IAIS), kansainvälinen eläkevalvojien järjestö (IOPS) ja kansainvälisiä tilinpäätösstandardeja antava elin (IASB) ovat luonteeltaan teknisiä ja alakohtaisia yksityisiä järjestöjä, joissa asianomaiset alat ovat enemmän tai vähemmän mukana;

- D. toteaa, että Euroopan parlamentin ja eräiden näiden järjestöjen välillä on jo epävirallista tietojenvaihtoa, mutta se ei ole järjestelmällistä;
- E. toteaa, että kiireen vuoksi G20-ryhmä on antanut tehokkuudelle etusijan mutta pidemmällä aikavälillä demokratian vahvistaminen on välttämätöntä sen legitimitetin kannalta;
- F. toteaa, että pankkien ja markkinoiden rooli talouden rahoituksessa vaihtelee eri valtioissa;
- G. katsoo, että Euroopan unioni voisi hyödyllisellä tavalla myötävaikuttaa tasapainoisemman monenvälisen yhteistyön syntyyn talouden ja rahoituksen alalla;
1. toteaa, että tarvitaan maailmanlaajuisia sääntely-yhteistyötä;
 2. on huolissaan johdonmukaisuuden puutteesta, joka johtuu organisaatioiden moninaisuudesta ja hajanaisuudesta, sekä viivästyksistä maailmanlaajuisen tasapuolisten toimintaedellytysten luomisessa;
 3. pyytää, että selvennetään kunkin organisaation toimivaltaan kuuluvia aloja ja niiden päätösten oikeudellista luonnetta;
 4. katsoo, että tiettyjen maiden aliedustus organisaatioissa aiheuttaa epäoikeudenmukaisuutta ja heikoimmassa asemassa olevien maiden eriarvoisuuteen tai rahoitukseen liittyvät ongelmat saattavat jäädä käsittelemättä;
 5. katsoo, että Euroopan unionin edustusta voisi järkeistää sen vaikutusvallan lisäämiseksi ja sen demokraattisen prosessin tuloksena syntyneiden lainsäädännöllisten valintojen edistämiseksi;
 6. pitää unionille haitallisina tilanteita, joissa tietyn jäsenvaltion tai kansallisen organisaation edustaja esittää maailmanlaajuisessa organisaatiossa päinvastaisia kantoja kuin enemmistöllä tehdyissä unionin lainsäädäntöpäätöksissä tai sääntelypäätöksissä esitetyt kannat;
 7. katsoo, että organisaatioiden ja niihin liittyvien työryhmien painopistealueiden määrittelyä olisi selvennettävä ja siitä olisi tehtävä virallista, että konsensusperiaate ei ainoastaan uhkaa jarruttaa töiden etenemistä vaan se uhkaa myös heikentää suositusten sisältöä ja että organisaatioiden kokoonpanon on kuvastettava talouden

rahoitusmuotojen ja valvontamallien moninaisuutta; painottaa, että on tärkeää tehdä vaikutustenarviointeja ennakolta;

8. katsoo, että edelleenkin ei valvota riittävästi, soveltavatko osallistuvat valtiot suosituksia, jotta voitaisiin luoda maailmanlaajuisesti tasapuoliset toimintaedellytykset;
9. esittää näin ollen seuraavat ehdotukset:
 - kehottaa komissiota hakemaan vaikutteita olemassa olevista parhaista käytänteistä sellaisten avoimuutta ja vastuullisuutta koskevien eurooppalaisten käytäntöjen laatimiseksi, joilla pyritään ohjaamaan unionin edustajien toimia kansainvälisissä organisaatioissa;
 - ehdottaa näiden sääntöjen pohjalta sellaisten maailmanlaajuisen avoimuutta ja vastuullisuutta koskevien normien laatimista, jotka kattaisivat näiden organisaatioiden perussäännön, rahoituksen ja toiminnan (erityisesti niiden suhteet asianomaiseen alaan sekä suureen yleisöön, viestintään ja asiakirjojen saatavuuden) sekä niiden vuoropuhelun julkisen vallan kanssa;
 - pyytää, että Euroopan parlamentissa järjestetään säännöllisesti muodollinen ”rahoituskeskustelu”, jonka ansiosta unionin kannoista voitaisiin päättää ja tiedottaa ennen suuria maailmanlaajuisia neuvotteluja sekä varmistaa niiden jatkotoimet; toteaa, että tähän keskusteluun olisi kutsuttava asianomaiset unionin toimielimet, jäsenvaltiot ja tarpeen mukaan kyseisten kansainvälisten organisaatioiden johto; toteaa, että keskustelun ajankohdasta ja muodosta (julkinen vai suljetuin ovin) olisi päätettävä käytännönläheisesti;
 - toteaa, että asioissa, joissa Euroopan parlamentti on lainsäätäjänä yhdessä neuvoston kanssa, keskustelussa olisi määritettävä neuvotteluvaltuudet, joissa yhdistyvät unionin kannat enemmistöllä hyväksytyihin lainsäädännöllisiin vaihtoehtoihin ja vältetään epä johdonmukaisuudet parhaillaan hyväksyttävänä olevan lainsäädännön kanssa; katsoo, että erityistä huomiota olisi kiinnitettävä siihen, kuinka jäsenvaltiot noudattavat asianomaisten organisaatioiden maailmanlaajuisia suosituksia, jotta luodaan tosiasiallisesti maailmanlaajuiset tasapuoliset toimintaedellytykset;
 - vaatii, että jäsenvaltiot ottavat vakavasti perussopimukseen kirjatut yhteensovittamista koskevat velvoitteet;
 - kehottaa komissiota käyttämään aloiteoikeuttaan ja ehdottamaan SEU-sopimuksen 138 artiklan 2 kohdan ja komission puheenjohtajan Euroopan parlamentissa vuonna 2014 antamien sitoumusten mukaisesti aiheellisia toimenpiteitä unionin yhtenäisen edustuksen varmistamiseksi kansainvälisissä rahoituslaitoksissa ja -konferensseissa; katsoo, että on ehdottoman tärkeää edetä vaiheittain kohti euroalueen yhteistä edustusta IMF:ssä ja että ensimmäinen askel tähän suuntaan olisi koota euroalueen jäsenvaltiot erityisiin alueisiin ja myöhemmin yhteen yhteiseen alueeseen – tämän kuitenkin estämättä sitä, että myöhemmin voidaan perustaa koko Euroopan unionin yhteinen alue; toteaa, että SEUT-sopimuksen liitteenä olevan, euroryhmää

koskevan pöytäkirjan N:o 14 mukaisesti euroryhmä huolehtii niiden maiden tehostetusta koordinoinnista, joiden rahayksikkö on euro;

- kehottaa neuvoston ja komission puheenjohtajia luopumaan kaksoisedustuksesta G20-ryhmässä, koska se heikentää unionin uskottavuutta ulospäin, ja ehdottaa yhtä edustajaa siitä alkaen, kun rahoituspalvelujen sisämarkkinat on toteutettu; katsoo, että erikseen edustettuina olevien jäsenvaltioiden lähentymisen kannustamiseksi voidaan tehdä erilaisia parannuksia, kuten yhteinen tiedottaja, joka tulisi vuorotellen eri maista, tai vastuuhenkilön nimeäminen asiakohtaisesti;
 - kehottaa unionin toimielimiä ja jäsenvaltioita pohtimaan käytännönläheisesti sellaisen maailmanlaajuisen rahoitusalan organisaation luomista, jonka tehtäväalue olisi laaja ja jolla olisi valta antaa suosituksia, toimia välimiehenä konflikteissa ja tarvittaessa määrätä sanktioita riippumattomien paneelien kautta;
10. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle ja komissiolle.

PERUSTELUT

Kuka päättää? Kuka laatii rahoitusalan toimintaa koskevat säännöt? Onko parlamenteilla ja hallituksilla vielä viimeinen sana yksityisiä etuja edustaviin asiantuntijoihin nähden? Kuinka Euroopan unioni ja euroalue puolustavat strategisia etujaan? Unionin toimielinten ja kansallisten hallitusten on vaikea antaa tyydyttävät vastaukset näihin yksinkertaisiin ja oikeutettuihin kysymyksiin. Tässä mietinnössä yritetään osaltaan etsiä vastauksia tarkastelemalla EU:n toimintaa noin kymmenessä luonteeltaan poliittisessa ja/tai teknisessä organisaatiossa¹.

Mietinnön lähtökohtana on kolme tosiasiaa.

Pääomien vapaan liikkuvuuden takia **rahoitusjärjestelmän vakaus, joka on investointien ja kasvun kannalta ratkaisevan tärkeää, riippuu valmiuksista laatia normeja ja käytännesääntöjä ja varmistaa niiden noudattaminen ylikansallisessa mittakaavassa.**

Tämä mittakaavan muutos on välttämätön, mutta se ei saa johtaa vastuiden vähenemiseen demokratian kustannuksella. Erityisesti jäsenvaltioiden parlamenttien ja Euroopan parlamentin rooleja ei saa alentaa pelkästään kumileimasimiksi. Vaikka yksityisistä eduista ja poliittisista peleistä riippumattomat asiantuntijat ovat olennaisen tärkeitä, asiantuntijoiden ja vaaleilla valittujen edustajien on kuitenkin käytävä keskustelua. Äskettäinen esimerkki kuvaa tätä ongelmaa: voidaanko Basel III:n vaatimusten (pankkien pääomaa koskevat vaatimukset) täytäntöönpanon arvioinnissa jättää huomiotta, että Euroopassa pk-yrityksiä rahoittavat enimmäkseen pankit eivätkä markkinat? Näillä erityispiirteillä on kuitenkin suuri vaikutus kasvuun, minkä vuoksi unionin lainsäätäjät on tehnyt CRD IV -paketissa oman tulkintansa².

Euroopan unionin ja euroalueen on voitava puolustaa strategisia etujaan. Unionin edustus edellä mainituissa organisaatioissa on kuitenkin vähintäänkin sekasortoisisessa tilassa. On valitettavaa tyytyä siihen, sillä panokset ovat niin korkeat rahoitusvakauden ja ennen kaikkea kasvun ja työllisyyden kannalta. Edistykseen on pyrittävä pragmaattisesti pitäen mielessä, että unionin taloudellinen vaikutusvalta on edelleen merkittävä, mutta maailmanlaajuisesti sen väestön suhteellinen painoarvo pienenee. Euroopan unioni voisi hyödyllisellä tavalla myötävaikuttaa tasapainoisemman monenvälisen yhteistyön syntyyn talouden ja rahoituksen alalla.

¹ Tämä mietintö on rajallinen eikä pyri olemaan kattava. Sen ei ole tarkoituksaan olla perinpohjainen, ja sen aihe kuuluu talous- ja raha-asioiden valiokunnan toimivaltaan, ja siinä käsitellään olennaisia ongelmia, kuten avoimuutta, vastuullisuutta ja unionin etujen strategista puolustamista. Esittelijä kiittää mietintöä varten tehtyjen tutkimusten tekijöitä. Nämä tutkimukset ovat saatavilla Euroopan parlamentin verkkosivustolla otsikolla Think Tank.

² REACTION TO THE OPINION OF THE BASEL COMMITTEE ON CRD 4 (CAPITAL REQUIREMENTS DIRECTIVE FOR BANKS), ECON Press release, 05-12-2014 [URL: <http://www.europarl.europa.eu/news/en/news-room/content/20141205IPR82904/html/REACTION-TO-THE-OPINION-OF-THE-BASEL-COMMITTEE-ON-CRD-4>]

1. Avoimuus

Koska kyse on historiallisesta prosessista ja finanssimaailman monimuotoisuudesta, maailmanlaajuisesti toimivien rahoitusalan organisaatioiden runsaus samoin kuin niiden sisäinen mutkikkuus tekevät kokonaisuuden arvioinnista hankalaa.

IMF	Valvoo kansainvälisen valuuttajärjestelmän vakautta ja tarjoaa tarvittaessa teknistä ja rahoitusapua.
OECD	Laatii tutkimuksia, joilla pyritään edistämään talouskasvua. Sen rooli verotuksen alalla on yhä tärkeämpi.
G20	Epävirallinen poliittinen elin, jossa kokoontuu 19 maailman suurinta taloutta sekä EU. Yleisluonteinen toiminta-ajatus.
FSB	Huolehtii vuoden 2009 finanssikriisin johdosta kansainvälisen rahoitusalan sääntelyn yhteensovittamisen parantamisesta G20-ryhmän puolesta.
Baselin pankkivalvontakomitea	Pyrkii lähentämään pankkitoiminnan valvontaa ja kehittää alan vakavaraisuussääntöjä (esimerkiksi vakavaraisuussuhde).
IOSCO	Valvoo arvopaperien sääntelyn lähentymistä, jotta markkinoista tulisi tehokkaammat ja avoimemmat.
IAIS	Edistää vakuutusalan vaikuttavaa ja tehokasta valvontaa kansainvälisellä tasolla. Sai vuonna 2013 uuden roolin vakuutusyritysten kansainvälisiä pääomia koskevan sääntelyn kehittämisessä.
IOPS	Pyrkii kehittämään eläkealan kansainvälistä yhteistyötä koskevia sääntöjä ja edistämään tätä yhteistyötä vaihtamalla hyviä käytäntöjä ja yhä enemmän myös sääntelyn avulla.
IASB	Pyrkii vahvistamaan tilinpäätösstandardien yhdenmukaisen järjestelmän, jonka avulla sijoittajat saavat rahoitusta koskevaa käyttökelpoista tietoa.

Tiettyjä perusvaihtoehtoja ei juurikaan käsitellä. Ei vaikuta siltä, että yksityisoikeudelliset elimet olisivat aina onnistuneet säilyttämään yleisen edun, kuten osoittaa paradoksaalinen esimerkki kansainvälisistä tilinpäätösstandardeista, jotka laati maailmanlaajuisesti toimiva Yhdysvaltojen lainsäädäntöä soveltava elin mutta joita Yhdysvallat ei tunnusta. Julkisten

elinten logiikka ei sekään aina ole ilmeistä: onko asianmukaista, että juuri kun unionin lainsäätäjä on hyväksynyt pankkien kriisinratkaisua koskevat säännöt (direktiivi luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä), FSB – jossa ovat mukana sekä jäsenvaltiot että EKP – panee alulle maailmanlaajuisen TLAC-hankkeen (tappioiden kattamiseen tarvittava kokonaiskapasiteetti), jossa sovelletaan aivan toisia periaatteita? Tai onko sekään suotavaa, että tämä elin ottaa huolehtiakseen vakuutusasioista, erityisesti ”systeemisten” vakuutusyritysten tunnistamisesta, vaikka perussopimuksessa jätetään vakuutusten valvonta EKP:n toimivallan ulkopuolelle?

Avoimuuden puute peittää myös suuria **mittakaavaeroja**. Kun esimerkiksi IOSCO on maailmanlaajuinen, monissa muissa organisaatioissa toimii paljon vähemmän maita. Tämä on periaatteellinen kysymys mutta myös perustavaa laatua oleva kysymys: Afrikan ja Etelä-Amerikan aliedustus organisaatioissa on epäoikeudenmukaista ja heikoimmassa asemassa olevien maiden eriarvoisuuteen tai rahoitukseen liittyvät ongelmat saattavat jäädä käsittelemättä.

Tiettyjen organisaatioiden esittämien suositusten neuvoo-antava tai tekninen luonne oikeuttaa vain osan epäselvistä asioista, koska osa talouden toimijoista alkaa joskus oma-aloitteisesti noudattaa suosituksia välttääkseen sen, että luokituslaitos alentaa niiden luokituksen (pankit/pääomavaatimukset), tai lisätäkseen mahdollisuuksiaan rahoituksen saamiseen (yritykset/tilinpäätösstandardit).

Panosten ja valintojen tekeminen helpommiksi ymmärtää kuuluu luonnollisesti ensisijaisesti poliittisesti vastuussa oleville. Kuitenkin teknisemmällä tasolla keskuspankkien, komission tai muiden unionin viranomaisten toimijoiden pitäisi myös toimia järjestelmällisemmin suuren yleisön kanssa tiedotusvälineiden, akateemisten yhteisöjen tai eri ammattiryhmien kautta. Jotkut sen tekevätkin, toiset eivät niinkään.

Annettujen sitoumusten noudattamisen todentaminen edellyttää erityistä huomiota. On tietynlainen paradoksi, että painotetaan mahtipontisesti maailmanlaajusten toimien merkitystä vakauden saavuttamiseksi ja järjestetään näyttävästi maailman johtajien kokouksia (kuten G20), mutta tyydytään lopulta pettymyksen tuottaviin täytäntöönpanomenettelyihin. Olisiko aika korjata tämä ristiriita, joka ruokkii luottamuksen menetystä lausuntoihin, ja kehittää uusia, velvoittavia prosesseja?

2. ”Vastuullisuus”

Euroopan parlamentti on julkisen keskustelun etuoikeutettu foorumi rahoituspalvelujen sisämarkkinoilla. Se voi osallistua siihen kolmella tasolla toimivaltansa mukaan:

- kun kyseessä on 28 jäsenvaltion hyväksymä unionin lainsäädäntö, parlamentti voi antaa sitovat neuvotteluvaltuudet enemmistö päätösten mukaisesti.
- ennen laajoja maailmanlaajuisia neuvotteluja (esimerkiksi G20-ryhmän kokoukset) parlamentti voi antaa ohjeita ja tehdä tunnetuksi unionin kansalaisten kantaa

- parlamentti valvoo annettujen sitoumusten noudattamista.

Suuri yleisö odottaa, että poliittisen vallan käyttäjät kertovat neuvottelujen sisällöstä julkisesti. Salaisen diplomatian aika on ollut ja mennyt. On unionin kumppaneiden etujen mukaista, että kansalaiset hyväksyvät maailmanlaajuisesti annetut sitoumukset. Se, että unionin neuvottelijat voivat nojautua vaatimaan Euroopan parlamenttiin, ei välttämättä ole lainkaan huono asia, päinvastoin se voi vahvistaa heidän asemaansa.

Tällä hetkellä parlamentin talous- ja raha-asioiden valiokunnan ja eräiden maailmanlaajuisen elinten välillä on näkemysten vaihtoa, mutta se on vielä liian pikaista ja pinnallista. Euroopan parlamentin pitäisi järjestää syvällisempää ja säännöllistä vuoropuhelua.

3. Euroopan unionin / euroalueen edustus

Vaikutusvaltaa on yleensäkin vaikea mitata täsmällisesti, mutta tällä hetkellä on selvää, että EU ei aina maksimoi omaansa. Unionin edustus on niin monimuotoista, että siitä on tullut käsittämätöntä. Komissio on välillä pakotettu rooliin, jossa sen ei pitäisi olla, sillä se edustaa pelkästään EU:n vähäväkisimpiä maita, jotka eivät ole mukana asianomaisessa organisaatiossa, eikä koko EU:ta.

Unionin hajanaisuus on sitäkin valitettavampaa, kun otetaan huomioon, että tietyissä organisaatioissa EU:n jäsenvaltiot yhdessä vastaavat suuresta osasta niiden talousarvioita (esimerkiksi OECD). Samaten olisi tarkasteltava maantieteellistä tasapainoa ja tasapuolisuutta toimien jakamisessa.

Puutteilla unionin edustuksessa on eri merkitys sen mukaan, onko organisaatiolla enemmänkin neuvoa-antava rooli (OECD), hoitaako se kriisitilanteita (G20/FSB) vai luoko se teknisiä standardeja.

Maailmanlaajuiset foorumit eivät saa sallia unionin lainsäädäntömenettelyssä vähemmistönä olevien EU:n jäsenvaltioiden hallitusten, keskuspankkien tai valvontaviranomaisten pyrkivän tietynlaiseen ”hyvitykseen” niiltä kumppaneilta, jotka ovat asettaneet ne vähemmistöön. Se olisi perussopimukseen kirjatun vilpittömän yhteistyön vastaista.

On ehdottoman tärkeää, että EU ottaa käyttöön tehokkaampia keinoja sanomansa yhdenmukaistamiseksi ja pyrkii yhtenäiseen edustukseen, jota ei luonnollisesti voida luoda yhdessä yössä mutta jonka on pysyttävä tavoitteena.

Käytännössä ratkaisu voisi olla, että luodaan ajan myötä sitovampia koordinoitimenettelyjä jäsenvaltioiden ja unionin toimielinten välisen ”*rahoituskeskustelun*” avulla.

Mitä tulee euroalueeseen, perussopimuksen 138 artiklassa, joka mainitaan ”viiden puheenjohtajan raportissa”¹, kehoitetaan vahvistamaan ulkoista edustusta: tavoitteena olisi

¹ Euroopan talous- ja rahaliiton viimeistely, kertomuksen laatija Jean-Claude Juncker tiiviissä yhteistyössä Donald Tuskin, Jeroen Dijsselbloemin, Mario Draghin ja Martin Schulzin kanssa [URL: http://ec.europa.eu/priorities/economic-monetary-union/docs/5-presidents-report_fi.pdf]

oltava edustuksen yhtenäistäminen vaiheittain. Tämä on entistäkin tärkeämpää sen jälkeen, kun IMF on alkanut puuttua euroalueen asioihin etenkin ajatellen sen roolia Kreikan kriisissä.

EU voisi olla vieläkin kunnianhimoisempi. IOSCO:n pääsihteeri Davis Wright on yksityishenkilönä esittänyt ajatuksen globaalista toimielinkehyksestä, jota varten todennäköisesti tarvittaisiin kansainvälistä sopimusta ja jolla olisi valta valvoa suositustensa täytäntöönpanoa, jos osallistuvat valtiot eivät noudata niitä, sekä organisoida sitovia riitojenratkaisumenettelyjä ja määrätä sanktioita¹.

Johtopäätös

Ottaen huomioon pääomavirtojen ja rahoitusalan ammattien maailmanlaajuinen luonne olisi erehdys kuvitella, että rahoitusalaa voidaan valvoa ilman, että muutetaan julkisen toiminnan mittakaavaa.

Tämän haasteen edessä EU:lla on omat valttikorttinsa: se on luonut kooltaan maailmanlaajuiset rahoituspalvelujen sisämarkkinat, joille pääomamarkkinaunioni kohta antaa uutta puhtia. Unionilla on arvostettuja finanssikeskuksia, Euroopan järjestelmäriskikomitea (ESRB) sekä kolme viranomaista, jotka ovat lyhyessä ajassa vakiinnuttaneet paikkansa. Euro on maailmanlaajuinen valuutta. Euroalue on kriisitilanteessa perustanut pelastusmekanismeja, valvontaelimiä ja pankkikriisin ratkaisukehyksen ennennäkemättömällä tavalla. EU:lla on lisäksi poikkeuksellista taitotietoa ylikansallisesta demokratiasta ja valtioiden sitoumusten laiminlyöntien valvonnasta. Sen tiukat avoimuutta ja hallinnollisten asiakirjojen saatavuutta koskevat säännöt voivat innoittaa myös maailmanlaajuisia organisaatioita.

Rahoitusalan strateginen merkitys kasvulle ja työllisyydelle saa ajattelemaan uudella tavalla maailmanlaajuisista monenvälistä yhteistyötä ja vahvistaa EU:n ja euroalueen painoarvoa.

¹ IOSCO:n pääsihteeri David Wright, The Atlantic Council, Washington, DC, 10. joulukuuta 2012 [URL: <https://www.iosco.org/library/speeches/pdf/20121210-Wright-David.pdf>]